

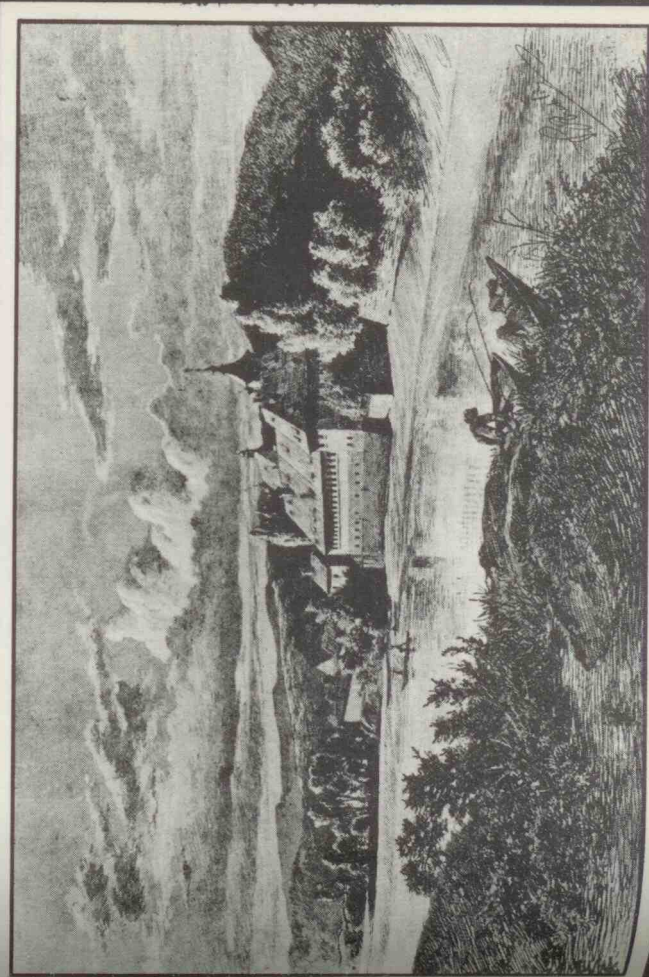
VEŘEJNEHO DENÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRÁVODAJ

10 89

ROČNÍK V

Kukátko



PŘED R. 1889 - V. BRECHLER

252 29

DOBŘICHOVICE

JAK NAKUPOVALY NAŠE BABIČKY

(Vzpomínky pamětníka)

Kdyby byl Vledislav Vančura nucen nakupovat tak jako my přes dobu prázdnin a dovolených, patrně by podotkl: "Tento způsob nákupů zdá se býti poněkud podivný." Jeho pamětníci však vědí, že tyto "podivné nákupy" naší doby neznal, že nemusel stát frontu na vozík, frontu na pokladnu, frontu na párek a další na kus bůčku. Neznal ani, co je to melouchář, protože každou práci nebo opravu provedl mistr řemeslník svého oboru, obvykle v dosahu několika kaminutové procházky. A to bez nároků na stravu a pitivo, pouze a jen za přiměřený peníz a z materiálu, který si s e h n a l s á m ! To je, co? Ti mladší tohle možná znají z vyprávění rodičů, těm nejmladším to zní patrně jako pohádka nebo "babskej kec". Ale pamětníci, ti dříve narození, jak se dnes říká zdvořile babkám a dědkům, ti vědí své ...

A tak jedno sobotní dopoledne ve frontě třikrát zalomené slovo dalo slovo, poseděli a zavzpomínali s tužkou v ruce, jak to bývalo v našich krásných Dobřichovicích tenkrát, když obec měla polovinu čísel popisných a snad jen třetinu obyvatel. Zavzpomínali, že i Dobřichovice měly svůj "Zlatý kříž" - křižovatku u školy, kde byly soustředěny obchody a řemesla. Škola je dnes jediný pozůstatek minulosti, ostatní nárožní budovy všechny padly - a marně jsme hádali, proč vlastně? ...

Vzpomínání jsme začali tím, co nás bolí nejvíc: nákup potravin. Prodejny potravin se odborně nazývaly "obchod se smíšeným zbožím", ale maminky nás posílaly "do krámu"; bližší určení: dojdí ke Kozákovi, do Včely, do Bratrství, Bartůňkovům - a m n o h a dalších! Nevěříte? Tak tedy vězte:

KRÁMY neboli KOLONIÁLY: KOZÁK později REJLEK - proti škole, tam co bývala cukrárna a dnes je parčík u zastávky autobusů. Místo bývalého BRATRSTVÍ stojí dnes telefonní budka. VČELA neboli "u KOURKA" v místnostech dnešní knihovny. ZELENKOVÁ - proti Staré poště, první dům vlevo směrem Karlík. TUREK - u parku, roh Lomené, kde jsou dnes Malinovi. TOMO - v Paleckého ulici proti Keckovým (o něm bude ještě řeč). MIKEŠOVÁ - roh Jugoslávské a Gottwaldovy,

čerpadlo!). BOBEK - v Palackého, tam co bydlí dodnes, ale místo předzahradky stával krám. Na rohu Ruské a Březové BARTUŠKŮVI, tam dnes bydlí Fabiánovi. Aby nemusely hospodyně od polí daleko, v dnešní Americké na rohu Krátké - čp. 349 - PRŮHA.

A na pravém břehu za mostem kousek vpravo čp. 59 SKRÉTA; potom na rohu Tyršovy a Strmé ŠTASTNÝ; dnes tam pořád bydlí Slávek, jemuž coby mládenci pořídil tatík šlapecí nákladní tříkolku, aby na objednávkou rozvážel mléko a pečivo (chroupající!) tak, aby bylo na prahu vašeho bytu před snídaní. HRUBÝ - tam, kde u dolních závor na rohu Tyršovy a Svážné zbyly jen schůdky pod farou, stával krámek.

Ani Karlík nebyl bez prodejny: proti dnešnímu Domu techniky býval koloniál STRAŠIRYBKOVÝCH.

M A S O A U Z E N I N Y: řeznictví pana KRÍŽE bylo tam, kde je dnes Zelenina. MAJER - v ulici Školní, kde ti starší pamatují pana Valentu a Drábka, jako vedoucí znárodněné Masny. STRÁKA - proti Staré poště, kde byla posudějí sběrna čistírny. Za mostem BINKO, nástupce Vláškových, kde je dnes hospoda "Na schůdkách" - tedy čtvero řeznictví na půlku obyvatel. A řezníci byli jediní, kde se vyskytovaly fronty - no vlastně minifronty: kolem páté čekávalo pár lidí před Křížem nebo Majerem, až vytáhnou z pece horkou vonící sekanou a z udíren buřty - rychle domů (slintající) a zbaštit, než ty dobroty vychladnou! A v těch řeznictvích jste si mohli vybírat bez nebezpečí, že se po vašem odchodu vynoří ze zedních prostor pan vedoucí s otázkou "Která kráva to zas byla?", což si může dnes dovolit nejen beztrestně, ale - ve svém monopolním postavení - i bez nebezpečí, že přijde o zákazníka ...

M L É K Á R N Y: MADĚRA - u sokolovny ve špici ulic Březové a Gottwaldovy. Za mostem CICVÁREK, tam, kde stavba zmizela, stojí dnes maringotka. Pokud paměť sahá, Maděra byl jediný, kdo si svá žel sám dávno před rozběskem mléko od sedláků z okolních obcí; ale mléko vám nalil z konve i pan Kozák nebo paní Zelenková, pana Bobka nevyjímaje. Myslím, že v družstevních prodejnách bylo k dostání lahvované (jestli se mýlím, ať mne Karel Kocourek opraví). Krom toho zajížděl do obce pan HAKERA z Černolic, dodával máslo a sýry do domu.

Z E L E N I N A: paní VRBOVÁ měla krám u Chadimů; tam kde dnes kvetou za oknem krásné kaly, tam byl vchod. Paní STREJCOVSKÁ rozkládala stánek na rohu dnešní samoobsluhy. Ale mohli jste si

nu (nebo pugét) u č t y ř provozovatelů.

Z A H R A D N I C T V Í: na levém břehu pan KUBÁNEK - (kdepak to přesně měl? - někde u polí, tedy v ulici Polní, ne? - vzpomínejte, pamětníci); dále pan DYK, zahrada za statkem, staletí prohnovaná země, kde dnes krásně naši obec bytovky Za parkem.

Na pravém břehu DÝR na pozemku nyní zdevastovaném mezi "vechtrém" Hůlovic a zástavbou před závořami. SVOBODA - pozemky vedle Pneuservisů, dnes rozdělené od Tikalových až po Šlapákovy. Padlo i jméno paní Štikové, ale není jisté, zda působil ještě v době, kdy zahájil pan Dyk.

C U K R Á Ř S T V Í: U SLADKÝCH - v místnostech listovní přepážky dnešní pošty. FOUS - v domku, který dnes už nestojí a kde byl pozdější holič, v cípu zahrady pana doktora Kolína. Dále kiosky ŠTASTNÝCH u nádraží, v místech dnešní vývěsní tabule.

Až nakonec zboží procházejícího žaludkem jsem si nechal P E K A Ř S T V Í: ... LIŠKOVI měli pekárnu ve stejném objektu jako pan Turek, tedy u dnešních Malinů; chleba horký a vonící jste samozřejmě u Turků dostali. Pan HÁJEK z Řitky chléb dovážel do několika obchodů na voze taženém koníkem Karlem, který uměl počítat! Věděl, že u Hrubých jeho pán dodá jen dvě náručí bochníků a může vystartovat ke Štastným, kde pán dojde do vozu čtyřikrát. Byl jsem u toho, když pan Hrubý potřeboval čtyři bochníky navíc a pan Hájek vyběhl s křikem "Karle, PR!", protože už byl v půlce svahu!

Ale moje nejkrásnější vzpomínka se váže k pekařství pana TOMO, tehdy už vedeném jeho zetěm panem Vopelkou. Bylo to v době, kdy visely v obchodech vyhlášky, že "smí být jednomu spotřebiteli vydány nejvýše dva bochníky chleba". Před obchody totiž stála auta na čekané až pan Vopelka přiveze na dvoukoláku horký chléb a pak jejích řidiči odváželi čtyři, osm - a taky dvanáct! - bochníků pro své sousedy buhví odkud, takže místní dojíždějící večer při návratu z práce chleba nedostali. Tehdy jsem se v Praze náhodou sešel s Janem Werichem v opravně elektro. Začal řeč sám, kdo mi stříhá fousy? Jeho pučífous do domu docházející onemocněl. Na moji odpověď, že já sám, požádal mě, abych přišel. To jsem odmítl s tím, že jednak by to mohlo dopadnout jako s tím živým plotem co stříhali ve filmu s Voskovcem, jednak že jsem až z Dobřichovic. Nato pan Werich s vyloženě labužnickým obličejem povídá: "Tam máte dobřej chleba! Nebejt toho, že mám denní přísun ze Šumavy vlakem, posílal

bych si pro něj k vám." Tekže: takový jsme měli chleba, ale nase
pekárna, proslavená široko daleko, musela zavřít - víte proč? Kazi-
le podniku Kladenské pekárny p r ť m ě r n o u p r o d u k t i
v i t u na jednoho pracovníka! Pan Vopelka zkrátka nedokázal udě-
lat za jeden den tolik bochníků jako plně automatizovaná strojn
linka ...

Při našem vzpomínání jsme neměli žádnou kroniku, jen vlastní
paměť. Pokud jsme se spletli, snad nás někdo opraví, možná i do-
plní. Další sezení pamětníků: řemesla a služby. A to teprve budete
zírati!

E. Geissler

POSTŘEHY

Z LÉTA

Byl červen, začátek léta. Zatímco všude jinde zmírňoval hor-
kost dne pouze svěží západní vítr, na dobřichovické lávce to bylo
ještě něco jiného, něco navíc.

Z naplno otevřeného odvzdušňovacího ventilu splaškového po-
trubí tryskal na brunšovské straně mohutný proud kálné vody,
dobrých třicet centimetrů nad lesknoucí se obal tlakové roury.
Nesporný to důkaz dobré práce čerpadel, ale také nekonečnosti lid-
ského rozumu. Teprve nyní se ukázalo, jak hluboce a důsledně byl
celý projekt promyšlen, teprve nyní vyšel najevo jeden z důvodů,
které vedly projektanta k tomu, aby potrubí umístil přímo nad
hlavy chodců a ne stranou nebo pod betonový chodník, jak se to
obvykle dělává.

Jak každý ví, ať už ze školy nebo z vlastní zkušenosti, je
voda, byť sebevíce znečištěná, daleko lepším chladícím médiem než
vzduch. A co jiného než příjemné ochlazení si může našinec v par-
ném létě přát víc. Když se totiž výše zmíněný kálný proud spojil
ve zdařilé symbióze s oním svěžím, západním větrem, vytvořily
společně dokonalou ochlazovací clonu, pulzující ve větrných porý-
vech přes celou šířku lávky a spolehlivě osvěžovaly procházející,
vedrem znavené občany.

Ovšem, nelze se zavděčit každému. Někteří chodci váhali. Ne-
byli si jisti, zda se nejedná o lest. Snažili se využít chvíle,

kdy clona kídla, a proběhnout. Většinu z nich však naštěstí zasáhl
náhlý porýv, a dal jim tak možnost plně vychutnat onu rozkoš neče-
kaného a příjemného osvěžení.

Nejkrásnější zážitky ale patrně měli cyklisté. Zvláště ti,
kteří dezorientování dopravně značkovou výzdobou lávky projížděli
inkriminovaným místem plnou a nebo jen mírně sníženou rychlostí.
Soustředění zcela na zužený profil lávky a na ovládnutí svého
stroje, byli dokonale překvepeni. O hloubce a intenzitě jejich
zážitku svědčila v údivu naplno otevřená ústa postrádaající v tu
chvilu dechu i slov, doširoka vypoulené oči a vzápětí i mohutně
se dmýcí chrčpí, jež zachycovalo intenzivní parfémování osvěžují-
cí směsí. Tu si ve značném množství odváželi na svých oděvech, či
přímo na kůži.

Je pravda, že tento drobný pokrok ještě nesnese srovnání
s vozy pražských vodáren, které v podobně parných dnech kropí uli-
ce hlavního města, ale co není, může být a-jak praví přísloví - ne-
musí pršet, jen když kape.

-mesla-



neboj se zařadit

00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000

do 15. září, probíhaly v naší škole práce, jejichž cílem bylo zkvalitnit podmínky pro výkon i odstranit škody vzniklé běžným školním provozem.

V hlavní budově se změnila elektroinstalace, modernizovala se učebna fyziky a chemie, přistavoval se kabinet pro uložení chemikálií, pro elektrickou přípojku se hloubil příkop, opravovaly se podlahy, změnila svítidla, melovalo se a pochoptitelně ukříželo. Připravovalo se napojení přístavby školy na kanalizaci a ručně se kopalo několik metrů přípojky. Mechanizace nemohla být využita, protože v zemi jsou uloženy elektrické kabely.

Tyto práce kladly zvýšené nároky na vedení školy, výbor SRPŠ i vyučující a ze současných podmínek by je nebylo možné zvládnout bez pomoci rodičů a vůbec občanů Dobřichovic. Někteří projevili nevšední obětavost, pracovali v nepřijemných vedrech ve svém volnu, někdy dokonce i o dovolené. Chceme seznámit veřejnost se jmény všech nezištných brigádníků, ale je možné, že na někoho přece jen zapomeneme. Tomu se omlouváme předem.

Někteří rodiče (Bílek, Ouška) odpracovali až 20 hodin. Opakovaně pomohli p. Bret, Doležal, Dyk, dr. Kratochvíl, Křivánek, Runda, Šesták a Čekan. Přišli tedy i ti, kteří děti ve škole nemají. Dále se brigád zúčastnili manželé Pancovi, p. Tomášek, F. Novák, Zárube, ing. Horák, Vondrák, Slivenecký, Růžek, L. Novák, Vokál, dr. Vrabec, Meček, Zástěra, Štěpán, Procházka, Sitenko, Janda, Černý, Červinka, Šantora, Kecek, Štrnad, Hůlka, Čermák, Sklenář, z Černošic přijely meminky pí. Bejčková, Lišková, Wölfová. Při projekční práci ochotně pomohl ing. Tunka, našim potřebám vyšlo vstříc JZD, rozvod vody během dvou dnů udělali p. Špaček, Calda a Pokorný. Při všech pracích se používalo vlastní nářadí, malta se míchala ručně.

Jen díky tak rozsáhlé pomoci bylo možno postavit např. kabinet během týdne, pomoc byla vítaná i v úklidových pracích, jejichž obrovský rozsah měly na starost manželé Caldovi se školnicí pí. Pokornou. Odvážet odpad jim přišli někteří bývalí i současní žáci: Čech, Fafejta, Janda, Souček, Škola, Šolek, Vinař.

Příprava brigád ovšem narážela na malý zájem rodičů. Tak např. obětavý předseda výboru SRPŠ dr. Kratochvíl rozeslal či rozeslal 60 pozvánek, aby získal několik brigádníků. O potížích by mohla vyprávět i s. Gemperlová. 15.9. zase bylo třeba oznámit žádost

o pomoc s výkopem dvěma stům rodinám, aby přišli čtyři otcové. Bylo to bohužel vždy na poslední chvíli a tím pádnější jsou jistě důvody těch, kteří se nemohli zúčastnit. V podstatě však situace svědčí o tom, že většina rodičů předpokládá, že absolvováním pracovní doby ve svém povolání své závazky ke společnosti splnila. A že školu nepovažuje za "věc veřejnou".

Tím větší dík patří všem, kdo ochotnou pomocí dokázali, že jsou opravdu "rodiči a přáteli školy".

Na závěr tedy ještě jednou - děkujeme.

ZŠ



Lidi, já vám něco řeknu.

Když jsme kdysi přišli, tak jsme si postavili nějaký ty chýše, většinou někde kolem p r a m e n e, a u toho pramene jsme si postavili nějakou svatýňku nebo obětiště, co já už vím, páliili jsme tam ohně a s e t k á l i se se svým strechem ze života, bázní z tajemství a taky s díkem za to, že život je. Když pak přišli ti chlápkové Cyril s Metodějem a vedli ty řači o lásce a tak ... no, nakonec jsme to stejně vzít museli a postavili jsme si teda místo tý svatyně chrám. A tam jsme se pak po staletí dál setkávali se svým strachem ze života, bázní z tajemství a taky s díkem za to, že život je. Občas, když ten chrám vyhořel, anebo se nám už nelíbil, tak jsme ho přestavěli, někdy ho taky ze vzteku pobořili, to když se nám zdálo, že ti co tam sloužej, něco jinýho říkej a něco úplně jinýho dělaj. No dobře, ale pak jsme si ten chrám zase vystavěli a setkávali se tam dál. A někteří se setkávali jinde.

A teď si představte, co mně se stalo. Jel jsem přes jedno jihočeský městečko, pamatoval jsem se, jaký tam maj krásný veliký náměstí s barokníma domama, pamatoval jsem si ty měkkoučky křivky střech, vzpomínal na ten jejich převelikej chrám, tu pýchu náměstí, a jak jsem tam vjel, tak vidím, vidím a žasnu, ty lidi si tam postavili uprostřed toho náměstí obchodák, úplně zakryli to krásný průčelí svýho chrámu. A tak mně to došlo, zasáhlo mně to, pochopil jsem to jako symbol: středem a místem našeho setkávání už není c h r á m, ale k r á m. Fronta na housky, tam se tak dneska setkáváme. A domy máme okolo FRAMENE! Takoví jsme.

Ono by snad ani nešlo o tu stavební svěvli, vždyť v baroku jsme se taky nemazali s gotikou a přestavovali si ji podle svýho i když ... přece jen je v tom rozdíl. Přece jen je zapotřebí pořádná hrubost myslí k takovému nápadu, zastínit si ten portál a rozevlátá gesta soch těžkou hmotou účelový novostavby. Ale přede vším jde o tu ztrátu místa setkávání, o tu ztrátu místa zastavení u pramene ohně života, o ten posun místa z odtržení od tradic, o zprivatizování otázek po smyslu. Konzum není náhražka, je to nic, místo míjení.

(A citlivkové u nás plácou nad zámek, je prý renesanční a památkově chráněný. Je pěkný. Je kulturní zachovat ho budoucím. Slzy slov. Zámek ztratil funkci, vzali jsme mu ji. Po staletí vládla ze zámku vrchnost a už nevládne. Vládnem prý my, kolem pramene sročení. Můžeme ještě porozumět? Času je už namálo, prý ho prodali na hotel ... Jaká hrubost myslí je zapotřebí k takovému nápadu? Jaká míra podivného studu nás donutila po desetiletí obcházet to jediný cenný stavení, který máme? Vyředit ho z oběhu. Stáhnout ze života. Mlčky zírat, jak se pomalu rozpadá. Asi je už opravdu pozdě. Citlivkům zbývá slzy slov. Navazovat zpřetrhané je pojmenování naděje.)

Tom T.



Kolik nám ještě zbývá času ?

Málo.
-álo.
-lo.
-o.
-.
.

jem



Klub důchodců v Dobřichovicích.

Vážení přátelé, s potěšením vám oznamujeme, že v naší obci byl konečně založen Klub důchodců. V úterý 12. září se v sále Pod vinicí sešli zájemci o práci v takovém klubu - a jejich počet předčil očekávání. Hovořili jsme o našich možnostech, o organiza-

ci, o činnostech, které by členy klubu těšily, přinášely radost i poučení. Aby bylo učiněno zadost i formálním náležitostem, zvolili jsme samosprávu (snad podle abecedy: Gemperlová, Heverochová, Lejčar, Ryšavá, Salabová, Silberová, Škrachová), ale velmi by nás těšilo, kdyby se všichni zapojili do přípravy programu - ať vystoupením, materiály, nápadem - či prostě živou účastí na našich setkáních.

Všem našim starším občanům, kteří mají o klub zájem a na nás ší první (a doufejme, že poslední - dál už raději schůzovat nebudeme) schůzce nebyli, sdělujeme:

Zatím se budeme scházet Pod vinicí - a to letos jednou za měsíc - v úterý odpoledne. Sál bude otevřen od 13 hodin. V 16 hodin můžete být účastníky nedlouhého společného programu, po něm společenských her.

Ríjnový klub - 3. října 1989 - bude věnován bližšímu seznámení, kramářským písním a "degustaci čajů". Listopadový "povinné čtení trochu jinak", prosincový zimním svátkům v naší historii. Přesná data uveřejníme prostřednictvím plekátů, rozhlasu - a přátel.

Kdokoli z vás je sám a chce se potěšit ve společnosti, kdokoli zažil něco zajímavého a rád by se o své zážitky podělil, kdokoli si chce chvíli "hrát" bez obav, že se mu okolí vysměje - přijďte! Budete vítáni. Nezapomente doma dobrou vůli a hrneček se lžičkou na čaj. Vybavení zatím žádná nemáme, ale to není důležité. Radost nepřinášejí věci samy o sobě, ale dobré vztahy mezi lidmi. A to už závisí pouze na nás.

Alena Šarounová

UVD

Kukátko 6/89 a 7/89 přineslo základní informace o nově vzniklém Universálním výrobním družstvu Dobřichovice. O podniku, který založila skupina mladých lidí. O podniku, o jehož budoucnosti mnozí pochybují.

Uplynulo pět měsíců jeho hospodářské činnosti a ti, kteří v životaschopnost družstva příliš nevěří, se mohou přesvědčit o prvních výsledcích. Z oblasti činnosti UVD je nejdále stavební útvar, který disponuje partou zedníků a malířem v hlavním pracov-

Jeti do pracovního (členského) poměru je možné obdržet večer u ing. Daniela Havlíka, Za parkem 867, Dobřichovice, PSČ 252 29, nebo telefonicky přes den na pražském telefonním čísle 781 41 58 (Petr Kašík), event. 332 4755 (ing. D. Havlík).

/dh/

Nepřehlédněte

Znáte naši historii?

Ne, nemám teď na mysli historii Evropy či království českého, ale historii našeho nejbližšího okolí. Vždyť náš vztah k místu, kde žijeme, je dán kromě vztahů k lidem, s nimiž se stykáme, a toho, co vidí naše oči, právě povědomím dějin toho malého kousku země, kterému říkáme "můj domov". Poznáme-li, jak se tento náš domov přetvářel v dobách dávno minulých, o co usilovali naši předkové, a srovnáme-li toto poznání s našimi snahami, úspěchy i neúspěchy, lépe pochopíme, odkud a kam vlastně směřujeme. Silněji si uvědomíme naši zodpovědnost vůči příštím generacím a s větší rozvahou budeme vytvářet v naší přítomnosti to dobré i zlé, co nás přežije a co po nás převezmou naše děti.

Vážený přítel, již jednou jsme se v Kukátku zmínili, že chceme uspořádat výstavu o Dobřichovicích. Výstavu zaměřenou na jejich historii i současnost. Výstavu, která nic nepřikraňuje ani předem neodsuzuje, protože jen pravdivé poznání lidem pomáhá vytvářet trvalé hodnoty.

Obrácíme se k vám s prosbou. K uspořádání takové výstavy potřebujeme co nejvíce materiálu z míst oficiálních (kroniky, hlášení aj.) i soukromých. Pokud nám můžete půjčit staré obrázky, fotografie, rodokmeny, stará školní vysvědčení, výuční listy, vandrovní či pracovní knížky nebo jakýkoliv jiný materiál, nabídněte vše Aleně Šarounové (U rokle 469, tel. 991 1731), která je garantem výstavy. Velmi nám tak pomůžete a umožníte svým sousedům a nám všem lépe porozumět tomu, co se kolem nás děje.

A.Š.

Kuřetko

ním poměru (další jsou v jelnání), pokrývačem a tesařem ve vedlejší pracovní poměru a brigádnickým dispečinkem zaměstnávajícím zejména studenty vysokých škol. Ne rozvoji dalších oblastí a výrobních programů se intenzivně pracuje.

První krůčky UVD Dobřichovice byly postaveny na práci studentů - brigádníků a lopatě, krumpáčů, hráběch a kolečku. Během prázdnin bylo zaměstnáveno přibližně 300 studentů denně a družitvo si vytvořilo základní provozní kapitál, který umožňuje nákup nezbytných základních prostředků, zaručuje výplatu mezd a dovoluje přijetí dalších pracovníků, kteří podmiňují rozvoj nových oblastí činnosti. Vedení UVD si je vědomo, že se nelze zavděčit všem. Příkladem může být práce brigádníků při rekonstrukci elektroinstalace v budově ZŠ v Dobřichovicích. Ve snaze vyhovět MNV Dobřichovice byla v červnu tohoto roku přijata zakázka na zednické práce v základní škole, přestože obě strany věděly, že UVD na odborné práce v té době nemělo pracovníky. Kritika za provedenou práci na sebe nedala dlouho čekat. Vyplynulo z toho poučení, že je lepší být kritizován za neochotu přijmout zakázku, než za ne zcela kvalitně provedenou práci.

Loučenská stáří pracovníci UVD jsou zárukou kvality a vedení družstva věří v dobrou propagaci práce firmy. Cílem podniku je jeho všestranný rozvoj. V základní struktuře UVD jsou patrné znaky aktivního podnikatelského systému JZD AK Slušovice. Proč také nepřevzít dobré a vyzkoušené od jednoho z nejlepších podniků v ČSSR a neupravit to na podmínky malého družstva.

UVD Dobřichovice nabízí možnost spolupráce každému zájemci. UVD přijme k okamžitému nástupu zedníky, tesaře, elektrikáře, případně další stavební profese, dále administrativní pracovníci, právníka, pracovníka pro nábor pracovníků sil a bezpečnostního technika.

S přijetím nových řemeslníků souvisí možnost přijmout nové těbníky - mistry, stavyvedoucí. Dělnické profese jsou odměňovány podílovou mzdou (procenta z redukovaných výkonů), což je struktivní zejména pro šikovně a výkonné pracovníky, THF jsou odměňováni podle pracovního zařazení a dosahovaných výsledků. UVD dále nabízí pomoc a zprostředkování rozvoje individuálních domácích výrobců, dle jejich zájmů a dovedností a má zájem rozvinout činnost útvaru služeb, což závisí rovněž na zájmu dobřichovických občanů se na tomto rozvoji podílet.

Podrobné informace o činnosti družstva nebo o možnosti při-

Kuřetko 10

Bylo nebylo za dávných a dávných časů na dálném Orientu pohádkové království. Králem se tam mohl stát každý, kdo prokázal, že má vladařské schopnosti. A ty schopnosti spočívaly v tom, že vládí s vůlí lidu a ve shodě s květinami. Květiny totiž byly tím nejlepším indikátorem vladařských kvalit.

V zahrádkách to bývalo legračníky a srandováky, člověk rád pohledem spočinul na pohodičkách příjemných i dostatekvných všeobecných. Za okny zářily příjemníky chvilkové, dobroserdečníky nepedavé i laskavostky drobné. Veřejná prostranství byla kryta vzrostlými svobodami, které chránily pocestné i všechny lid. Lidem i květinám bylo dobře pod spravedlivou vládou, ale jekmile začaly květiny chřédnout, sešli se lidé před palácem a řekli vladai:

"Běž pryč, protože nejsi dobrý král." A vladař šel pryč, protože věděl, že na květiny nevzraje a proti vůli lidí se vládnout nedá. Proto si každý v království květin vážil a pečlivě se o ně staral.

Žil byl v té zemi muž jménem Fu-j'. Nebyl to obzvláštní prezident ani mudrc, spíš pořádkový přemýšlel, jak by se měl lépe a přitom ho to nic nestálo. Jednoho dne přišel na geniální myšlenku: Bude králem! Ale být králem, to znamenalo starat se o květiny, zvláště o košaté občanské svobody, neboť ty nejvíce reagovaly na způsob vlády. Ale Fu-j' dostal neuvěřitelný nápad: Vypěstuje jiné květiny, které podsunou národu a nechá se zvolit králem. Jenže ty květiny už nebudou citlivé ani citelné, ba neopak. Ta myšlenka Fu-je nadchla. Potřebuje květiny, které nechtějí péči lidí a lidí, kteří nechtějí pečovat o květiny.

Fu-j' se zamkl ve svém domě a co tam rok, dva nebo tři dělal, nikdo neví. Ale jednoho dne vyšel ven, vesele se zářivil se známými, chvátil jejich zahrádky a nadšeně všechny zval, aby se přišli podívat na jeho kyticky. Když přátelé a sousedi vešli do jeho domu, nestáli se divit. V oknech propletené rezavé mřížovetky pevné, v temných koutech stály v kořenáčích šmírovatky denní i sledovačky noční. V zahradě pak pučely souhlasenky jednomyslné, nesamostatnostky samozřejmě, bezpáteřníčky přaštoměnné či podrazníky vícenásobné. V černě zamalovaném skleníku se dařilo rozkošatělé svobody víceletým i samovazbičkám útrpným. Na místě rozkošatělé svobody stál jen pahýl, kolem něž se obtáčel totalitník jednostranný. Převláda-

la barva khaki, doplněná rezavou, šedivou a černou. Sousedi stáli a divili se. "To je krásno, co?" zářil Fu-j'. "No, že by to byla krásno," řekl kdosi. "Inu, krásno to zrovna není, ale za to s tím nemám žádnou práci," řekl Fu-j'. "Všechno to bují samo od sebe a ze sebe, potřebuje to jen kus země. Mám vyzkoušeno, že kde domov můj, tam se tomu daří." "Vážně?" řekli sousedi. "Opravdu, vyházel jsem všechnu letitou veteš a vypěstoval tyhle dokonalé květiny proto, aby lidem odpadla dřina a starosti." "Ale vždyť se s tímhle nedá žít," řekla jedna babička. "To i na hřbitově je snad veseleji." "Veseleji, veseleji! To nezáleží na kytkách, ale na lidech, jak radostněji se umějí veseleci potěšit," pokřikoval nespokojeně Fu-j'. Sousedé pokývali hlavami, aby neurazili novotáře Fu-je, a šli po svém. Dál pilně pracovali pro své i obecní kyticky.

Ale Fu-j' kolem nich denně kroužil a ometal. Zval je na čaj, na kus řeči nebo na kuželky, protože měl volno. "Moje kyticky rostou samy. Nejsou sice tak krásné, ale o to víc času mám pro sebe já," zdůrazňoval pokaždé. Po určité době se našli lidé, kteří mu začali závidět. "Co s pohodičkami a dostatekvnými, když Fu-j' si může sedět nebo ležet a klábosit, kdy si vzpomene." A nedbali na rady svých moudrých žen, které je od přátelství s Fu-jem zrazovaly, a houfovali se na náměstí kolem svého idolu.

"Hej, sousede Fu-ji! Řekni nám, co máme dělat, abychom se měli jako Ty?" Na tuhle otázku Fu-j' léta čekal. Povstal a poradil. A tak začaly mizet koberce barevných květin a země dostávala barvu khaki. Ve městech i na dědinách začaly vznikat kluby fujistů-progresistů, které v praxi dokazovaly, že množství je síla. Agilní Fu-j' mezitím vypracoval botanickou příručku "Košaté svobody - hlavně nepřítele lidu", v níž dokazoval, že totalitník jednostranný je prozatím a tudíž navždy tou nejvyšší formou vegetace. Není divu, že jednoho dne se na hlavním náměstí sešel dav, masa nespokojených fujistů, a žádal si krále.

"Co chcete?" zeptal se král.

"Nechceme Tebe, ani Tvoje strakemakaté kytky. Nechceme se o ně starat, nechceme v potu tváře ošetřovat zatracené občanské svobody, které stejně stojí v cestě důstojnému lidskému bytí. Nechceme, aby nám vládla slepá příroda!"

"A lepšího vládce máte?" zeptal se král.

"Máme, máme!" volal sbor pověřenců. "Ať nám vládne Fu-j'!

Ať žije první občan Fu-j'! Ať žije generalissimus Fu-j'! Ať žije král a císař, náš milostivý vládce Fu-j'!"

instalovaly jej do paláce, který převrátily vzhůru nohama. Klasický palácový převrat! Fu-j' se bez okolků ujal moci. Dekretem o kytkách nařídil likvidaci konzervativní flory a výsadbu progresivních forem dle jím schváleného seznamu. Dekretem o pádě zakázal hnojit, zalévat i kypřit zem a pěstovat cokoli. Podřaty padaly kmeny s jarem rašících svobod a na náměstích zavládli nebeský klid. Ostré slunce začalo pálit do očí, ale nebylo již stinných loubí, kam by člověk rád zašel.

Přešla léta, uběhly roky a v paláci seděl Fu-j' z vůle lidu král. Krajina zrezla, zešedla, ztmavla. Zástupy do smrti osvobozených lidí vlekly se po prašných cestách odnikud nikam, rozvíjející své tvůrčí schopnosti bez hranic.

A každého, kdo zavítal do tohoto království, zaujely dvě věci:

Spektrum místních barev od rezavé přes khaki po šedě až černě.

A především nekončící láska lidí k vladěři a nekončící pochopení Generalissima, krále a milovaného vladaře Fu-je pro potřeby svého lidu.

A jestli Fu-j' umřel nebo neumřel, vládně tam dodnes. Tak je mu dobře a dobře jim tak!

Dobrou noc!

R. Wagner

KULTURA

Dobřichovické kulturní léto 1989

V minulém čísle jsme přinesli zprávu o těch akcích Dobřichovického kulturního léta, které se konaly v červenci a v první polovině srpna. Pokračujeme tedy dále v srpnovém a zářijovém programu.

V sobotu 26.8. vystoupily v parku společně skupina historického a scénického šermu Valdštejn a soubor Ludus musicus. Program skupiny Valdštejn, obohacený o některé novinky a příjemně doplněný hudbou souboru Ludus musicus, upoutal nasazením, dramatičností, technickým mistrovstvím a zaujetím účinkujících pro věc.

Poslední prázdninovou, nikoli však poslední letní akcí pak byla v sále Pod vinicí výstava nazvaná Než se zvedne opona, připravená Alenou Šarounovou za spolupráci Františka Bobka. Vtipné a pečlivě připravené texty spolu s vystavenými předměty a fotografiemi seznámily zájemce s náročnou činností lidí, kteří se upsali ochotnickému divadlu, hercům, režisérům, kostymérům, výtvarníkům a dalších důležitých

la Alena Šarounová přitažlivou formu průvodního výkladu, při němž si mohly děti řadu vystavených předmětů vlastněma rukama osahat a vyzkoušet.

RINO

Copak je to za vojáka.

ČS. Dobrodružná komedie o vzniku jednoho manželsství. 4.10. 18.00
20.00

Plevel.

Dramatická cesta z doživotního žaláře na Broadway. 6.10. 20.00
7.10. 17.30
20.00

Ošklivé kečátko.

Dětské představení. 7.10. 16.00

Vlak do Hollywoodu.

Polsko. O dívce s předkusem a hereckými ambicemi. 11.10. 20.00
20.00

Jen aby to byla holčička.

Itálie. Komédie o tom, jak se dá žít s muži, ale také bez nich. 13.10. 20.00

Nevěrně tvá.

USA. Americká komedie. V hl. roli N. Kinská. 14.10. 17.30
20.00

Parking.

Francie. Moderní parafráze na téma velké lásky Orfea a Eurydiky. 18.10. 20.00

Jemné umění obrany.

ČS. Občas smutná komedie o dívce, se kterou se nikdo nemazlil. 20.10. 20.00
21.10. 17.30
20.00

Vlastně se nic nestalo.

ČS. Pohled do současné společnosti. 25.10. 20.00

Další pohádka Šeherezády.

Dětské představení. 27.10. 20.00
28.10. 17.30
20.00

Dětské představení. 28.10. 16.00

Prahu za Dobřichovice-družstev. Prodám osobní počítač SINCLAIR
byť I.kat.-kuch.3x4,pok.21 m², ZX SPECTRUM, typ 1982, 1987 koupen
kompl.2,5x3, WC, telef.-Fba 7, v NSR - nový, téměř nepoužívaný;
Janovského 53-Stromovka-spojení joystick, interface, 2 nahrané ka-
metrem stan.Vltavská, tramvaj zety s digitálními hrami.
Jark J.Fučík; volejte na tel. Zn.: cena 6.000 Kčs

Zn.: 296451 - p. Veltrová K 10/89 - 04

K 10/89 - 01 Čistění okapů, drobné opravy
střech.

Prodám chlumeckou rozehlasovou anténu 87,5-104 MHz VKV,250 Kčs Zn.: ing.Harant-tel.534254,538156
Zn.: nepoužitá - tel.9911101 ve středu od 12.00-17.00 hod.
K 10/89 - 02 K 10/89 - 05

Prodám zvěšňovák Magnifax II,
leštičku, spínač, 2.300 Kčs
Zn.: nepoužitá - tel.9911101
K 10/89 - 03

Vážení čtenáři,

omlouváme se za opožděné vydání minulého čísla Kukátka.
Zdržení nastalo v tiskárně, kde předloha byla místo 14 dnů celý
měsíc a urychlení tisku není v naší moci.

Redakce



DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - K U K Á T K O
schváleno odborem kultury ONV Praha-západ dne 14.3.1985 a
registrováno pod číslem 321002585.

Vydává základní organizace Socialistického svazu mládeže
ve spolupráci s kulturní komisí MNV v Dobřichovicích.
Řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing. O. Němec.

Tisk ČTK - Repro a NADAS. - OPS Pha 4

Vychází 1x měsíčně. Cena 2,- Kčs.

Uzávěrka tohoto čísla: 17.9.1989. V prodeji od: 4. 12. 1989.

Uzávěrka příštího čísla: cca 14. 10. 1989.

Korespondenci adresujte na ZO SSM Dobřichovice-Karlík,
252 29 Dobřichovice.

Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí.